

Biblioteca Centrală
Episcopala
Ilimednava-Deva

ALBINA

Nr. 978

Anul 69

Seria II

22 septembrie

1966

8 pagini

25 bani

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

ZIUA RECOLTEI

De-a lungul milenarei existențe a poporului, datorită condițiilor naturale oferite de teritoriul României, agricultura a fost una din ocupațiile principale ale populației de pe aceste meleaguri. Încă strămoșii noștri, dacii, practicau o agricultură înfloritoare pentru vremea aceea, care a atras țării lor numele de „Dacia Felix”.

Cuvintele de mai sus au fost rostite în primăvara aceasta de către secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Și-n adevăr, poporul nostru, în vremea cind s-a fixat pe aceste meleaguri și-a durat așezării ale căror urme memoria pămîntului românesc le păstrează.

La început cultura pămîntului l-a asigurat doar împotriva foametei. Dar o dată viața asigurată, oamenii au început să întrevadă că în tratul de toate zilele există și alte izvoare de bucurie, decît potolirea primelor și celor mai elementare cerințe.

Și în trecutul nostru — aspru amurg de suferință — „sălășurile oamenilor țineau între două spulberări de furtună”, iar omul era „ca iarba, zilele lui ca floarea cimpului”, muncind pentru alții, fără răsplată, și fără bucurii, privind arareori deasupra acestor nevoi și ridicîndu-și ochii deasupra lanurilor de spice, strămoșii ne-au lăsat un folclor mai valoros și mai bogat decît al multor neamuri trăite în belșug.

Din lată-n fiu țaranul român știa doar atît că aratul, semănatul și recoltatul sînt stăpînite de fuga anotimpurilor, și că anotimpurile vin de la Dumnezeu.

Roadele muncii nu le aparțineau. Și dacã atunci după un an întreg de griji pentru plînea cea de toate zilele, toamna bucuria unei recolte, chiar bună, era umbrită de vămile, birurile, boerescurile și clăcile pe care le datorau stăpînilor, exploataților, astăzi, așa cum spunea un președinte de cooperativă agricolă din Moldova „hectarul e același, dar alta este forma de muncă, alții sînt oamenii, alta și recolta...”

De curînd printr-o hotărîre a conducerii partidului s-a aprobat instituirea în țara noastră a „Zilei recoltei”. Sărbătorirea acestei zile va avea loc în fiecare an în prima duminică a lunii octombrie, desfășurîndu-se pe tot întinsul patriei.

Va fi o sărbătoare a „bucuriei, hărniciei și belșugului ajuns”. O trecere în revistă a succeselor obținute în activitatea economico-organizatorică a cooperativelor agricole de producție și a unităților agricole de stat, în înflorirea satelor precum și a perspectivelor lor de dezvoltare.

Și fără nici o îndoială prăznuind această zi a recoltei, bucurîndu-ne din inimă de victoriile obținute de țărâna noastră, care așa cum spunea Tudor Arghezi „ne-a dat moștenirea limbii, simțirii și a frumuseților, împletite în singurătățile marilor suferințe” ne vom aduce totdeauna aminte că aceste biruințe le datorăm partidului, care a eliberat muncitorimea și țărâna de exploatare, creînd un nou muncitor și un nou țaran.

O țărâna modernă, în casele căreia cartea este la loc de cinste, pentru care școala este o casă a tuturor, iar tehnica un lucru absolut necesar.

O țărâna, legată de tot ce-a fost valoros în trecutul neamului acesta, vrednică de prezent și înțeleghătoare a viitorului.

Să întîmpinăm cu dragoste și entuziasm această primă sărbătoare a „Zilei recoltei” din Republica Socialistă România.

Constantin PRISNEA

PE MELEAGURI GĂLĂTENE

În zilele de 14 și 15 septembrie, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Leonte Răutu și Vasile Patilineț au făcut o vizită în regiunea Galați.

Conducătorii de partid și de stat au vizitat numeroase întreprinderi industriale, unități agricole și monumente istorice. Înălții oaspeți au discutat, cu activul de partid și de stat și cu oameni ai muncii din regiune, despre activitatea ce se desfășoară aici pentru traducerea în viață a sarcinilor izvorîte din documentele celui de-al IX-lea Congres al P.C.R. și au fost analizate măsurile ce trebuie luate, în continuare, pentru îndeplinirea prevederilor planului cincinal.

Peste tot, pe unde au trecut, oaspeții dragi au fost întîmpinați cu căldură și entuziasm. Manifestările însuflețite făcute pretutindeni înălților oaspeți sînt o dovadă grăitoare a dragostei și încrederii neîfărmurite a poporului nostru față de partid și guvern.

Vizita conducătorilor de partid și de stat în regiunea Galați a constituit un eveniment de seamă în viața acestei regiuni, un îmbold însuflețitor de muncă și elan creator.

În fotografie: Pretutindeni, conducătorii de partid și de stat au fost primiți cu căldură și bucurie.

Insemnare

DE UNDE IZVODEȘTE FRUMUSEȚEA

De fapt, acestei scurte însemnări i s-ar fi potrivit mai curînd titlul „Muzeu în avanpremieră”. Dar a intervenit ceva, care face ca munca omului să închidă ceea ce nu se poate măsura în ore, care dă viață, însuflețind și cel mai mărunț lucru: aceasta este dragostea.

Ea a făcut să se nască din mîinile aîilor creatori populari artă adevărată.

Trec dintr-o încăpere în alta, mă uit la dulapurile închise, adunate în mijloc, la mesele încărcate de suluri de hîrtie, registre, vase de ceramică, scrumiere, furci de tors, colecții de reviste vechi, toate într-un talmeș-balmeș pasager. Pe jos, urme de var, într-o încăpere grămezi de ciment, în alta stelaje instalate pe pereți. Cele câteva odăi sînt în plină zugrăveală și aranjare. Mă ciocnesc de un băiat tinerel și zorit care mă privește nișel supărat, cam cum privești pe cineva care îți incurcă treburile (avea dreptate — era arhitectul care proiecta interioarele).

Și îl găsesc, în sfîrșit, pe cel care ar putea să mă scoată din babilonia asta, directorul muzeului. Intîi mă cam mir (alt băiat tinerel!), dar după ce începe să vorbească nu mă mai mir de nimic.

Îl cheamă Nicolae Adam, are 28 de ani, arată de 20, a terminat de un an, sau doi, sau trei, Institutul de artă plastică — secția sculptură și e de fel din Orăștie. La început îmi spune că aici, unde pină acum au fost expozițiile raionale și regionale, va lua ființă anul acesta un muzeu de artă populară. Că în acest muzeu se vor expune obiecte de artă din regiune, că cele mai multe sînt de pe valea Sebeșului etc. Spune concis, uneori își pierde firul (îl văd după ochi că e obosit, că îi e cald, că azi a umblat mult și nu prea are chef) dar deodată i se aprinde în ochi o lumină și uite că nu mai e sec, că nu mai vorbește la „general”, că se repede la un dulap și scoate ulcioare, cîncee, catrințe și șerpăre. Și mă face să văd cam cum va arăta muzeul, nu cum va fi așezat — acolo un vas de griu și dincolo un război de țesut — ci care va fi sensul lui, „ideea” ilustrată de exponate.

„Ideea”, concepția, pornește de la omul acesta îndrăgostit de artă, ea va însufleți materia moartă, ea este elementul viu, omenesc, care se va întîlni cu toate celelalte iubiri turnate în pămînt sau cioplite în lemn.

Căci o dragoste neîntreruptă pentru frumos, pentru expresia sufletului și chipului unui popor sălășluiește în ulcioarele împodobite cu cobalt, în obiectele de port, în obiectele casnice.

Fiecare obiect are o istorie și e rezultatul unei istorii. Seva artei noastre populare urcă din rădăcini milenare către ziua de azi, ea ni se transmite chiar de la daci. Motivul solar care a împodobit cetățile și altarele dacice îl regăsim — emblemă — în mai toate lucrurile născute în această regiune de mina omului. Cioplitura în lemn a jurcilor de tors îl amintește, cusătura pieptarelor îl omagiază. Și tot despre daci ne vorbesc oamenii de azi, cei de acum 50 de ani, sau de 100 de ani, prin briul alveolar care le decorează vasele roșii de grîne. Pe Columna lui Traian sînt înfățișați dacii cu sumane cu glugă. Și Nicolae Adam îmi arată asemenea glugi țesute și croite în anii noștri. Dar elementul istoric nu este unicul motiv de mîndrie; deplina valoare estetică a viitoarelor exponate le-ar justifica ea singură prezența în muzeu. „Șurzele” roșii, vîrstate cu negru și galben, cînceele cu dungi verde crud și ocră arată o cromatică rafinată, gust decantat de secole. Catrințele negre și strîmte ale pădurencelor, femeii înalte și subțiri, demonstrează un instinct artistic sigur, ca și simț al liniei.

Muzeul de artă populară din Orăștie va fi oglinda zilei de ieri și a celei de azi, tradiția ocupînd locul pe care arta noastră populară i-l păstrează. Toate etapele de evoluție se string aici în cerc în jurul ideii care demonstrează autenticitatea izvoarelor artistice, vechimea lor și existența artei în viața de fiecare zi a poporului nostru. Priceperea și pasiunea directorului acestui muzeu, om de artă (el însuși este sculptor) face ca arta populară din regiune să fie ilustrată cu tot ce are mai reprezentativ, mai valoros. El a umblat și a răscolit o regiune întregă, adunînd obiectele cele mai frumoase, cele mai „adevărate”, el prelungeste spre noi sensurile închise în fiecare ulcior, cu bună știință sau nu, de artistul anonim.

Iar dragostea și mîndria sa, vîghind lângă dragostea și mîndria unui popor întreg care a izvodit și izvodește frumusețe, își vor păși neapărat răspuns în sentimentele privitorului.

Marilena VULPE

Cei mai tineri cititori din Vama — Suceava

Pregătind „Ziua recoltei”

„Ziua recoltei”, prima sărbătoare de acest fel pe țară, este așteptată cu multă nerăbdare de toți cooperatorii din raionul nostru. În toate cele 46 de comune, „Ziua recoltei” se va desfășura sub semnul popularizării rezultatelor obținute de unitățile socialiste din agricultură și a prezentării imaginii tot mai complete a bogăției satelor noastre.

În aceste zile, la toate cooperativele agricole și la toate căminele culturale, se fac intense pregătiri pentru „Ziua recoltei”: se confecționează grafice și panouri, se amenajează expoziții de costume naționale, de cusături, standuri cu cărți și broșuri agrotehnice, expoziții cu produse agricole, pomicele și viticole.

Formațiile artistice ale căminelor culturale pun în scenă spectacole care popularizează realizările din regiunea și raionul nostru, succesele cooperativei agricole ca și pe frunții în muncă. Brigăzile artistice de agitație din comunele Zlătărei, Orlești, Ștefănești, Ionești, au și creat programe închinare sărbătoririi culesului și a frunțiilor. Specta-

coale artistice ce vor avea loc cu această ocazie vor urmări valorificarea și îmbogățirea tradițiilor artistice, a cîntecului, dansului și portului popular. În comuna Voicesti se pregătește o nuntă țărănească în perioada recoltatului, cu toate obiceiurile și tradițiile locale, iar comunele Zlătărei și Gușoeni vor prezenta ansambluri folclorice pe tema culesului viilor.

La această sărbătoare a recoltei programele artistice vor fi însoțite de competiții sportive și de o serie de acțiuni de masă. În toate comunele va avea loc „ora frunțiilor” iar în comunele Ionești, Orlești, Zlătărei, Sutești, se vor organiza seri de calitate și concursuri „Cine știe câștigă” pe teme viticole.

„Ziua recoltei” o vom organiza și la centrul raionului unde vor evolua cele mai bune formații ale căminelor culturale, care vor aduce în acest fel omagii lor lucrătorilor de pe ogoarele raionului.

Alexandru CĂLINESCU
secretar al comitetului raional
pentru cultură și artă
Drăgășani

Bob de griu

(Secvențe de toamnă din Cuza Vodă—Călărași)

Brigadierii umblă pe cîmp după cei mai mari ștuleți, după cele mai mari pâlării de floarea-soarelui, după bostanii cei mai burduhănoși, după sfecla cea mai... Ele trebuie să reprezinte bogăția cîmpului la expoziția care se va deschide de „Ziua recoltei”.

Cei din consiliu au hotărît unde va fi locul mustăriei și cu ce bucate se vor ospăta cinstiții oaspeți.

Frigările se vor servi în proțap, iar mustul, care vrea, îl ia cu cofa de la teasc. Așa este aici obiceiul pămîntului.

Cinci echipe artistice plus una de fotbal și-au încheiat pregătirile.

Gherghina Cojocar, președintă, gazdă și gospodină, a trimis chemări de ospăț în cele patru vînturi.

Pe zeci de hectare cultura florii soarelui oferă cel mai ciudat spectacol. Pâlăriile sînt agățate ca în niște cuiere în tije rețezate de oameni la un lat de palmă de la pămînt. Așa se usucă mai bine. Actul a fost repetat cu fie-

care tije de floare de mii de ori. O răbdare ingerească și o migală de furnici.

Inginerul agronom vine prăfuit de la bază. „Avem cea mai bună sămîntă de floarea-soarelui” — spune. Și i-au răsărit pe fața neagră două șiruri de perle.

Dialog la cîmp: — Mă, de unde o fi ieșit vorba asta: agricultura e lotoare?

— Păi dacă aram cu caii ce te-i mai fi mirînd?

Discuția se duce pe o arie marcată de opt combine C1 care treieră floarea-soarelui.

Am văzut într-o clasă în ziua deschiderii școlilor 29 perechi de ochi iscodind, dincolo de teancul de cărți și mixandre de pe bancă, un nou și, pentru ei, foarte misterios univers. Erau pruncii din clasa I. La prima

lor lecție de viață au „intuit” pozele din carte. S-au oprit îndelung împreună cu tînăra lor dascăliță la tabloul secerișului. Și în capetele lor mici s-a făcut atunci prima asociere durabilă între recoltă, bogăție și muncă.

Unitatea de măsură la pămînt este arul. Dar s-au învățat să-l măsoare mai mult cu metrul. Pe terenul din jurul sediului, chipurile nedestinat culturii, au apărut niște fructe de mărmi neobișnuite. Sînt pepenii furajeri, vestiți pentru suculența lor. Pe fiecare metru pătrat cite un pepene. Cînd au învățat să drămuiescă astfel pămîntul?

Sînt opt tone de struguri la hectar și via s-a copt toată o dată, declanșînd o mobilizare generală. Fetele caută cu mîinile înfrigorate la poala butucilor parca bijbiind după comori ascunse.

Mîinile fetelor sînt dulci. Văzduhul te leagănă în arome.

Pe un promontoriu flutură un drapel. Acolo e hidroforul cooperativei agricole. Înăuntru la un tabel de comandă cit peretele se declanșează pornirea motoarelor și a pompei submersibile. La tabloul de comandă se află Dumitru Ploieșteanu, un tînăr care, la intrarea în cooperativa agricolă, nu minuia decît sapa. Acum dacă răsucește un buton țîșnește din adînc un pîriu. Asta firește dacă vrea el, vrăjitorul cel tînăr și blond.

Am dat peste un martor prețios: Gheorghe Florea, șef la brigada a treia și unul din stîlpii cooperativei agricole. Îl întrebăm:

— Spune ce-a pătruns nou în viața voastră?

— Păi, în cîmp nu se pomenea de asolament, nu erau mașini, nu erau îngrășăminte. Și acum sînt și se simte. În case erau sobe de lut și acum s-a de teracotă. Mincarea se făcea pe pirostrii și acum se face pe aragaz. Sufla vîntul prin cămări și acum n-ai unde pune o ulcea. Și astea la toți, nu numai la președinte.

Vasăzică: universalitatea confortului și bunăstării.

V. TOSO

PE VALEA ARIEȘULUI

Am întâlnit pe piața orașului Turda câteva chioșcuri prin care cooperativele agricole, aflate la un preț mare depărtare de oraș, își desfac produsele. Când și cine a făcut primul pas sînt întrebări mai greu de dezlegat. Important este că s-a făcut, că sus-amintitele cooperative se bucură de aprecierea consumatorilor pentru prospețimea și calitatea produselor și asta înseamnă ceva.

Acum, cetățenii acestui important centru muncitoresc așteaptă cu nerăbdare un eveniment despre care au fost informați că va avea loc în curînd. Acest început de toamnă va coincide cu prima întâlnire între producători și consumatori într-un cadru sărbătoros, întâlnire prilejuită

de „Ziua recoltei”. Și, în vreme ce în satele raionului vor avea loc festivități în cadrul cărora se vor organiza manifestări cultural-artistice și sportive, la oraș, oamenii muncii vor face cunoștință cu cele mai alese produse agricole expuse spre vânzare la „Expozițiile tîrg”.

Desigur, nu se poate prevedea cu exactitate numărul sortimentelor, al cumpărătorilor etc. Ceea ce se poate afirma, după pregătirile ce se fac, după spusele organizatorilor și ale unor cetățeni, este că, interesul pentru această primă sărbătoare „Ziua recoltei” este deosebit de mare.

I-am revăzut, nu demult, pe membrii cooperativei agricole din comuna Mihai Viteazul. În acest an, numai la

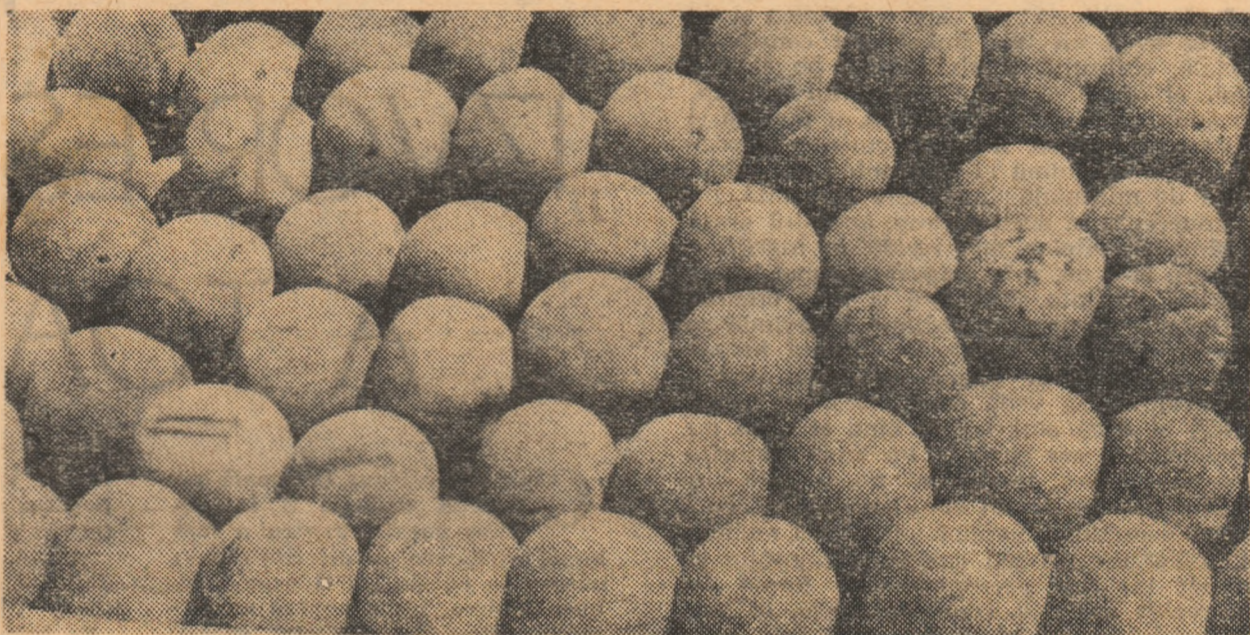
cultura grîului au obținut un spor de circa 27 vagoane, ceea ce la condițiile și suprafața de teren de care dispun înseamnă un succes demn de luat în seamă. Dar, cooperativa agricolă din această comună s-a făcut cunoscută nu numai prin producții mari și constante la cereale. Legumicultura și zootehnia au fost dezvoltate astfel, încît veniturile din aceste sectoare reprezintă mai bine de două treimi din venitul total. Mi-i închipui acum pe Alexandru Botezan și pe Szolga Edmund cercetînd cu luare aminte legumele și zarzavaturile, măsuri de cultură și de îngrijire care anume din produse vor putea fi rînduite pe standul expoziției. E o treabă de răspundere, fiind în joc o brazul cooperativei, distinsă, nu demult, cu Ordinul Muncii clasa I și care, confirmînd succesele anterioare, se prezintă la sărbătoarea „Zilei recoltei” cu depășiri de producție în toate sectoarele de muncă. În această zi, cooperatorii amintiți se vor prezenta cu îndeplinirea planului și în sectorul creșterii animalelor. Încă de la începutul acestei luni, s-au realizat 4167 hectolitri lapte din 4978 planificații. La fel de bine se prezintă și cu livrările pe bază de contract. În legumicultură, numai ceapa le va

aduce un venit de 650 000 lei, adică circa 40 de mii lei la hectar.

Dar „Ziua recoltei” va fi și un prilej de infățișare a obiectivelor propuse pentru anii ce urmează. După spusele tovarășului Alexandru Adam, inginerul agronom, în curînd va începe o mare acțiune pentru irigarea unei suprafețe întinse de teren aflat pe terasa a doua a Arieșului. Măsurătorile s-au și făcut, instalațiile vor fi subterane. Beneficiari: cooperativele agricole Văleni, Plăești, Poiana, Cimpia Turzii și G.A.S. Mihai Viteazul. Cooperativele agricole din comuna Mihai Viteazul îi revin circa 550 de hectare irigate. Sectorul zootehnic se va dezvolta ajungînd în 1970 la 1150 bovine, din care 600 vaci și juninci gestante. Așadar, dacă suprafața de teren rămîne aceeași, altele vor fi rezultatele și altul va fi venitul la ziua-muncă.

Începînd de acum, în fiecare an, în prima duminică a lui octombrie, va fi sărbătorită „Ziua recoltei” și de fiecare dată lucrătorii ogoarelor vor cinsti această sărbătoare așa cum se cuvine unor părtași direcți ai marilor transformări din țara noastră.

CI. MUNTEANU

Cărpinișenii

Pentru rezultatele frumoase obținute în producție, cooperativa agricolă din Cărpiniș a fost distinsă, astă-primăvară, cu Ordinul Muncii clasa I. Care sînt aceste rezultate? În primul rînd, recoltele record de porumb boabe. Cinci ani la rînd, cooperatorii agricoli din Cărpiniș au scos peste 5 tone de porumb boabe la hectar. Mari au fost și recoltele de păoase, în special de griu, totdeauna cu mult peste 2 tone la hectar. Statistic, în 1965, producțiile medii la hectar au fost de 5 380 kg de porumb boabe și 2 800 kg de griu. Ca atare, în răstimpul de care-i vorba, cooperativa agricolă din Cărpiniș a livrat statului anual, în medie, 1 529 tone de porumb boabe și de griu.

În această parte a mînoasei cîmpii bănățene, bardul popular a izvodit un cîntec, auzit nu demult de un corespondent al revistei noastre la Jimbolia, dar care se potrivește de minune și cu starea de lucruri din Cărpiniș. Cîntecul glăsuiește astfel:

„Foicică de cais,
Azi voios și mîndru mi-s
Că recolta ne tot saltă
Fiindcă-i strînsă laolaltă
Și-i crescută după carte
Ș-aibă fiecare parte
Și să-i fie îndestul
Cucuruzul în pătur
Iar lărina în cămară
Cu prisos din vară-n vară”.

Se pare că în 1966, prisosul va fi și mai mare, întrucît grîul a dat 3 010 kg la hectar, iar producțiile medii de porumb boabe și de steclă de zahăr vor de-

păși 5 600 kg și, respectiv, 40 000 kg la hectar. Cooperatorii cărpinișeni au livrat de astă dată statului nu mai puțin de 840 tone de griu, cu peste 350 tone peste plan. Astfel, unitatea decorată cu Ordinul Muncii clasa I confirmă trecutele succese și le consolidează. Fondul de bază s-a ridicat la 10 milioane. Pentru fiecare zi-muncă efectuată, cooperatorul agricol din Cărpiniș va primi bani și produse în valoare de cel puțin 40 lei. Iată dar cum vine belșugul atunci cînd, vorba cîntecului, recolta e „crescută după carte”.

În centrul comunei a fost terminat în acest an un cămin cultural ultramodern, pe măsura bunăstării localnicilor: scenă largă, sală cu 400 de locuri (biletele pentru spectacole se vind anticipat), cu 18 lustre aninate în tavan, cu cabine pentru actori, cu cameră pentru televizor, bibliotecă și sală de ședințe la etaj. Aci, ca și în aer liber, se vor desfășura frumoase manifestări în cinstea Zilei recoltei, și vor răsună, de bună seamă, stihuri bănățene, ca acelea din programul brigăzii artistice a Casei de cultură Lugoj, închinată rodniciei pămîntului strămoșesc:

„Vino bade, să horim
Și belșugul să cîntim.
Spicul nostru, an de an,
Mai virtos îi, mai pogan.
Spic de aur, spic de griu,
Fetele te țîn la brîu
Ca simbol de hărnicie
De belșug și bucurie”.

Nicolae VLAHU

Pădurea cu fructe de aur

De departe, venind dinspre Constanța cu mașina pe șoseaua de asfalt, mi se pare că am în față o pădure de arbuști încărcăți cu fructe de aur. Abia cînd ne apropiem de Medgidia, imi dau seama că-i vorba de o livadă întinsă de piersici. Pînă acum zece ani, pe aceste locuri creșteau doar scaietii și abia-și putea găsi hrana un ciopor de două-trei sute de oi. Încercaseră oamenii să pună, ici-colo, cîte un pomișor, dar vînturile și gerurile de iarnă îi uscau. Nu rezistau decît în sat, la adăpostul caselor, ori pe vreo costișă așezată cu fața la soare.

De aceea, în 1956, cînd inginerul Nae Ionescu, directorul G.A.S. Medgidia a hotărît să le cultive cu piersici s-au găsit unii care, pe baza unor teorii, susțineau că în Dobrogea nu pot crește piersici. Timpul a dovedit că teoriile acelea n-au fost valabile decît în parte. Adică, piersicul poate degera, dar numai cînd e singur, în bătaia tuturor vînturilor. Cultivat pe suprafețe întinse, rezistă asprimii iernilor dobrogene și crește tot așa de bine ca și în insorita Italie.

— Și la piersici se potrivește zicala: unde-i unul nu-i putere, unde-s mulți puterea crește, imi spune inginerul șef al G.A.S., Stan Diaconu. În anul acesta vom obține în medie 18—19 tone de fructe la hectar.

— Deci, aclimatizarea piersicului în Dobrogea nu constituie o problemă!

— Specialiștii gospodăriei sînt preocupați în prezent de prelungirea perioadei de recoltare și de îmbunătățirea calitativă a fructelor.

Imi explică apoi că livada are aproape 400 ha, din care 220 pe rod, 132 în anul II și 16 în anul I. Recoltatul diferitelor soiuri de piersici începe la 15—18 iunie și ține

pină la 15—25 septembrie. Cele mai valoroase sînt recoltate în perioada 15 august—25 septembrie. În perspectivă sînt noi soiuri care vor prelungi recoltatul încă zece zile, adică pînă la 25—30 septembrie.

— Avem și soiul Toskina, deocamdată numai pe 1 ha, care se coace spre sfîrșitul lunii octombrie.

— Și în privința calității?

— Piersicile noastre sînt cerute în multe țări ale Europei.

Inginerul șef mă conduce în hala unde se face sortarea și ambalarea fructelor. Pentru export sînt livrate numai cele de calitate „superioară” și „a-ntîia”. Cele dintîi trebuie să fie de peste 60 mm în diametru și coaja să nu aibă nici o pată. În cealaltă categorie intră piersicile cu un diametru de 50—60 milimetri. De calitate a doua, sînt cele sub 50 mm, sănătoase, fără pete.

— Și celelalte?

— Unele chiar de calitate superioară dacă sînt prea coapte merg la compoturi, dulceturi și la cuptoare pentru uscat. Iarna, piersicile uscate sînt foarte solicitate de către consumatori.

Și ca să fie mai convingător mă duce la fabrica de prelucrare a fructelor, unde mulțime de oameni harnici lucrează de zor. Iau o piersică mare cît pumnul. Inginerul imi dă un briceag și-mi taie o felie. E dulce, aromată și fragedă, se topește în gură.

Privesc din nou pădurea de piersici cultivați pe spaliere sau în formă de vas. Locurile care altădată nu produceau aproape nimic, dau astăzi zeci de mii de lei la hectar... Privirile nu m-au înșelat. Fructele sînt, cu adevărat, de aur.

M. ZAHARESCU

Recoltatul porumbului la G.A.S. Bufta, regiunea București

GEORGE COȘBUC

— educador al maselor populare

Dacă opera literară a marelui poet transilvănean de la sfîrșitul veacului trecut, George Coșbuc, este binecunoscută și mult îndrăgită de poporul nostru, în schimb activitatea sa prodigioasă desfășurată pe tărîmul pedagogiei sociale, activitate neobosită de luminare a poporului din rîndul căruia s-a ridicat și de care s-a simțit strîns legat, nu se bucură de o suficientă cunoaștere. Împlinindu-se 100 de ani de la nașterea „poetului țărănimii” credem a-i aduce un pios omagiu evocînd, fie și sumar, munca-i neobosită de instruire și luminare a maselor populare.

Temeinic cunoscător al stării, mentalității și năzuințelor poporului său, al cărui poet îi plăcea să se considere, George Coșbuc s-a indentificat continuu cu aspirațiile și concepția acestuia despre viață, despre binefacerile culturii și despre forța nelimitată a minții omenești. De aceea el și-a dat seama de necesitatea și dorința poporului nostru, ținut în întuneric de către regimul burghez-moșieresc din trecut, de a se lumina și a se instrui. În calitatea sa de referendar al „Casei școlare”, de îndrumător și conferențiar al cercurilor culturale organizate de către învățători sub egida acestei instituții, alături de Al. Vlahuță și alți oameni de cultură ai timpului, începînd din anul 1902, George Coșbuc s-a afirmat ca un valoros și neostenit propagandist cultural. În cele aproape două sute de articole și povestiri publicate în ziarele și revistele vremii — mai ales în revista enciclopedică populară „Albina” — sau incluse în volumul „Dintr-ale neamului nostru”, marele nostru poet și-a dovedit abnegația și măiestria în munca de luminare a poporului. Pe linia acestei preocupări se înscrie activitatea sa de popularizare a științei în rîndurile maselor largi. Dintre numeroasele articole de popularizare a cunoștințelor din domeniul geografiei, biologiei, științelor naturii, fizicii, istoriei ș.a. amintim: *Oameni de la Polul Nord, Antipozii României, Cum e făcută lumea și din ce, Asemănarea animalelor cu locul lor, Animale care s-au stins din lume, Cultura bumbacului, Cum au ajuns oamenii la scrierea de azi, Fierul și istoria lui, Cîmpul libertății, E pămîntul o stea?* etc.

Alături de acestea, alte articole publicate de George Coșbuc descriu obiceiuri ale poporului nostru — *Bilciul de fete din Găina, Bilciul nevestelor din Hălmașiu, Cîntarea zorilor, Legea din bătrîni* ș.a. — sau dau explicații veridice și meșteșugite unor zicători și expresii populare — „l-a apucat pe dumnezeu de-un picior”, „cu coteț, cu purcel”, „nici în clin nici în minecă”, „la botul calului” ș.a.

Dorind sincer ca poporul său să fie sănătos sub raport fizic și moral, să fie harnic, chibzuit și receptiv la binefacerile științei, mai ales celei medicale, George Coșbuc ridiculizează moravuri ca lenea, ipocrizia și, îndeosebi, superstițiile atît de înrădăcinate în viața satului nostru. Astfel ironizează femeile leșe care încearcă să-și găsească motive și justificări pentru a nu lucra în anumite zile ale săptămîinii, condamnă obiceiul dăunător al onora de a posti zile sau chiar săptămîni în șir, subalimentîndu-se și ruinîndu-și sănătatea. Reprezentative sînt în acest sens articolele și povestioarele *Joile rele, Frica de lucru, Zilele gin-găniilor, Pricoliciul, Postul și nutrirea neîndestulătoare, Miezul postului, Sărbători fără rost, Poicoava găsită* etc., care se citesc și astăzi cu deosebit interes. Cu multă putere de convingere zugrăvește apoi nenorocirile pe care le pricinuieste alcoolul consumat fără măsură, ca și neajunsurile cauzate de neglijență și neorînduială, de lipsa „precauțiilor igienice și sanitare”, precum și urmările nefaste ale miniei nestăpînite. Dintre articolele cu acest pronunțat caracter educativ, publicate în paginile revistei „Albina” de-a lungul anilor 1901—1909, reținem: *Urmările alcoolului, Dac-o vrea dumnezeu, Neglijență și neorînduială, Minia, Patima proceselor, Cămătăria, Muncă chibzuită și muncă proastă.*

Cunoașterea temeinică a vieții și particularităților psihice ale poporului nostru l-a determinat pe poet să aleagă cu discernămint temele, să le prezinte într-o formă aleasă și mai ales să le trateze cu mult tact pedagogic. Povața este dată cu o modestă sfătoșenie, combaterea trăsăturilor negative, izvorite din bună intenție, nu îmbracă aspectul criticii tăioase și nici nu se manifestă printr-un limbaj violent, satirizarea este făcută cu măsură și finețe. Cu intenția de a ilustra caracterul instructiv-educativ, profund uman, al acestor articole și istorioare și pentru a pune în evidență tactul de care făcea uz marele poet în munca sa de îndrumător și educador al maselor populare, vom prezenta doar articolul „Muncă chibzuită și muncă proastă”. Intenționînd să combată lucrul făcut de mintuală, lenea, neglijența și dezordinea ce domnea în gospodăria unor țărani, poetul imaginează un proces între un agricultor harnic din Italia, de pe timpul republicii romane, acuzat de vrăjitorie și vecinii săi leneși, indolenți și superstițioși. Apărîndu-se, inculpatul demonstrează că „vrăjitoria” pe care o practica și de pe urma căreia avea un trai îmbelșugat consta în munca rațională, chibzuită și sistematică pe care o presta. Astfel, el arată că își ara pămîntul la timp, respectînd o anumită adîncime, îl grăpa, îl îngrășă și îl semăna cu semințe alese. Așadar, comentează poetul, „Muncă făcută cu inimă și cu minte! Cu inima întreagă, și nu de mintuală; cu minte chibzuită, nu cum o da dumnezeu”. În același timp, acuzatul arată că secretul sănătății vitelor sale rezidă în îngrijirea deosebită pe care le-o dă, prin asigurarea unei hrane consistente și în cantitate suficientă și prin crearea unor condiții igienice de muncă și odihnă. Referîndu-se la vecinii care-l acuză de vrăjitorie, țăranul harnic se întrebă: „Le adapă la vreme, ca mine, umblă noaptea prin grajduri să vadă dacă vitele au ieslea plină de nutreț și dacă sînt legate bine și dacă au așternut trebuincios și aer curat?” Pe lângă sfaturile bune pe care le conține, merită să fie reținut din această bucată modul inteligent cum comunică poetul țăranului nostru secretul succeselor adevăratei munci: îndemnul, indicațiile privind cultura pămîntului și creșterea vitelor nu sînt prezentate sub formă de precepte, de reguli aride și constrîngătoare, ci sub forma unor povețe ce se degajă firesc dintr-o plăcută și instructivă istorioară. Alegînd această cale ocolită, ferită de neplăcerile ostentației ce pot fi presupuse în indemnul direct, autorul povestirii, bun cunoscător al sufletului omeneșc, realizează efecte deosebite.

În calitatea sa de conferențiar și îndrumător al colectivelor de conferențieri culturali, George Coșbuc dă dovadă de multă înțelegere și de mult tact în activitatea de luminare și educare a poporului și recomandă celor ce se angajează pe această nobilă cale să se apropie cu dragoste de sufletul țăranului, să-i cunoască îndeaproape modul de a raționa și să acționeze cu grijă și răbdare. Alături de tactul pedagogic, poetul transilvănean recomandă conferențierilor culturali să folosească un stil și un limbaj literar corespunzător, fără provincialisme și neologisme deoarece — constata poetul — „pentru unitatea limbii culturale e păgubitoare orice scriere de popularizare în graiuri provinciale, căci dizolvă ceea ce trebuie încheșat”. De fapt, tocmai această grijă susținută, această înaltă exigență acordată — atît conținutului muncii culturale-educative, cît și formei în care ea trebuie să se desfășoare pentru a dobîndi eficiența maximă — caracterizează întreaga activitate a poetului pe tărîmul pedagogiei sociale. De aceea și contribuția lui la nobila operă de luminare și educare a poporului se înscrie printre cele mai valoroase din istoria culturii noastre.

Stela TRITEANU
lector, Universitatea Cluj

Fierul

„IZVOR EȘTI A TOATE

Cînd îl învățăm la școală pe George Coșbuc, îi împărtășeam poezia, pentru o mai bună înțelegere. În diferite teme: natura în poezia lui George Coșbuc, iubirea, lupta pentru nealiniere națională, protestul social și așa mai departe. Dar de fiecare dată poezia lui se contopea în sufletul nostru într-o singură emoție răscolitoare, ca o singură cîntare a pămîntului. Și în adevăr, cînd îi cunoști mai bine opera, parcă de-abia nu-i mai poți despărți o temă de cealaltă, pentru că descoperi că totul are o singură rădăcină, un singur trunchi din care se desfășoară bogată coroana rotundă a aceluiași mare înțeles. Ca într-un cîntec de acasă, în poezia lui Coșbuc natura se leagă direct cu omul din popor și simțirea lui adîncă, lupta pentru libertate cu istoria patriei noastre, protestul și ura cu bucuria și nădejdea colectivă — totul cu sufletul poporului nostru. Întreaga operă a lui Coșbuc formează o ființă unică în care ne recunoaștem viața, sentimentele și gândirea. Un monolit dăltuit în piatra scinteietoare a curatului grai românesc, o epopee pe cît de frămîntată și de complexă, pe atît de unitară și de luminoasă, a poporului nostru. „Izvor ești și țîntă a toate ce scriu”, mărturisesc marele poet într-un vers cu valoare de caracterizare a întregii sale opere.

„Izvor ești și țîntă a toate ce scriu!” Astfel, în poezia lui, George Coșbuc nu numai că s-a inspirat permanent din viața poporului dar s-a confundat cu ea, cu aspirațiile lui de mai bine. Născut în mijlocul țărănilor, a cunoscut truda de la cîmp, suferința celor mulți și asupriți, bucuria iubirii lor, a trăit datinele, credințele și speranțele neamului său, a învățat limba lui frumoasă, basmele lui în care binele învinge răul, legendele cu care-și glorifică eroii și versul lui cu care și-a însoțit în foșnetul pădurii bătăile inimii și potecile haiducilor.

S-a spus pe bună dreptate că poetul satului ardelean, care ne-a lăsat versuri nemuritoare și ca limbă și ca avînt și ca dinamism mobilizator și ca dramatism, „nu s-a cîntat atît pe sine, ci-i cîntă pe alții, își cîntă poporul”, realizînd astfel cea adevărată și unitară epopee națională. Ca și bătărinele și îndrăgitele noastre cîntece populare veșnic tinere, pe care poetul le-a și rezumat în „Doina” sa ca într-o „cîntare a cîntărilor”, versul lui Coșbuc este

însuși spiritul poporului nostru, tele sale și împărtășim. Arată Coșbuc doina, cîntarea, toată ființa lui. „Pe fetecă faptă pin la izvor la oaste / Cu lă / Cîntînd le-ad față din vecini ogorul / Umplu ...Tu stai între cum juri și ble și-i ridici / ...C ei pușca / Scriu / Iar cînd / Tu rizi, căci / dus în piept de capului ciocoi”.

Frumusețea și versitatea și necontopit prin ei văi tu vezi amuzi piraie / Fînd”. Prin aceste pastelurile lui tonii primăverii na pe uliță”, natura nu mai cor, omul este în acțiune. Cu limpiantă, mit măsoară aici s priu poporului și farmecul n sinteză a firii, noastre, poezia a trecut de muzind întreaga ț popor, pe cît de limpede, d pată: „Eu frateșc; eu sunt besc părinții i nea tot în vers toată viața dat și a se adresa popor.

Rapsod popu „Badea Gheor mas numele, dintre plugari se afirmă ca u substanță fo snoave, făcea pentru horă și sale din acea s-au răspîndit nonime. N-a mare badea C cînd într-unul vistei „Familii pârît un poen nătură, reproc unei poezii di chiar capode Zamfirei”, cu dintr-odată fa ezicel sale, cor figurează în

Echipe de dansuri de la cîminul cultural Năsăud

Zilele George Coșbuc pe meleagurile năsăudene

Vă așteptăm la Centenarul George Coșbuc! Cu aceste cuvinte își luau rămas bun năsăudenii de la oaspeții lor care au participat în toamna lui '63 la aniversarea împlinirii a 100 de ani de la înființarea liceului din localitate.

Au trecut doar trei ani de atunci și iată că orașelul grăniceresc de la poalele Rodnei și Birgăului a îmbrăcat din nou straie de sărbătoare. Sosesc aici oaspeții din Capitală și de pe Crișuri, din Țara de Sus și de pe Someș, din toate regiunile țării. Vin la Năsăud, la o mare sărbătoare a culturii noastre, la Centenarul George Coșbuc, să aducă un omagiu poetului, celui ce a fost o viață întreagă și va fi mereu „suflet în sufletul neamului” său și care i-a cîntat cu atîta sensibilitate „bucuria și amarul”...

La Năsăud, unde Coșbuc și-a deslășit cele dintii chemări spre lumina poeziei, unde și-a făcut prima școală de literatură în sinul Societății de lectură „Virtus romana rediviva”, în orașelul unde i-au apărut primele poezii (în „Muza someșeană”), festivitățile închinat poetului capătă o rezonanță deosebită în sufletul și inimile oamenilor.

15 septembrie... Pe poarta liceului „George Coșbuc” și în alte localități au apărut pancarde cu tradiționala urare „Bine ați venit”, iar în vitrine și pe panouri se poate citi programul manifestărilor. Ne aflăm în ajunul deschiderii festivităților. Străzile orașului sînt pline de oameni și fiecare trăiește în atmosfera emoționantă a evocării vieții și operei marelui poet, născut pe aceste meleaguri. Oaspeții vizitează liceul unde a învățat Coșbuc și locurile care-i poartă amintirea; elevii care se întorc acasă de la prima lor zi de școală se grăbesc la librărie și la standul de cărți să-și procure ultima ediție de versuri și portretele poetului cu ștampila Centenarului.

Documente și imagini

16 septembrie... În fața unei asistențe numeroase, are loc deschiderea „Expoziției omagiale George Coșbuc”, deschidere care marchează începutul festivităților de la Năsăud. Expoziția care începe cu „Matricola Botezătorilor” unde este înregistrată nașterea lui George Coșbuc și se termină cu ultimele volume ale poetului, oferă vizitatorilor o imagine impresionantă despre viața poetului, despre uimitorul zestre spirituală pe care ne-a lăsat-o. În încăperile muzeului sînt expuse documente legate de anii copilăriei: situațiile școlare ale elevului Coșbuc George din clasa a III-a a școlii din comuna Telciu, notele din clasa a IV-a în matricola școlii elementare din Năsăud, cartea de onoare pentru premianții și elevii cu rezultate excelente la învățătură din districtul Regimentului al II-lea grăniceresc român, unde este înscris și numele lui Coșbuc.

Multe exponate se referă la activitatea literară. Aici se află revista manuscrisă „Muza someșeană” și originalul statutului Societății de lectură „Virtus romana rediviva”. Colecția revistei Tribuna, pe anul 1891, este deschisă la numărul din 5/17 iunie în care s-a publicat poezia „Trei doamne și toți trei”. Sînt expuse apoi documente privind viața de familie, activitatea depusă ca autor de manuale școlare și de propagator al științei în rîndurile țărănimii.

O sesiune științifică festivă

Sesiunea științifică festivă, organizată de Societatea de științe istorice și filologice din Republica Socialistă România, a constituit o manifestare remarcabilă. În aula liceului „George Coșbuc”, în școala în care a învățat poetul și a citit creațiile sale la ședințele Societății de lectură „Virtus romana rediviva” s-au întrunit la sesiune sute de intelectuali, profesori universitari și profesori de liceu, oameni de cultură din diferite colțuri ale țării. Comunicările: „Locul lui Coșbuc în literatura română” de profesor universitar dr. docent G. C. Nicolescu, „Idealul unității naționale în creația lui George Coșbuc” de prof. Ion Șerdeanu, „Natura în poezia lui George Coșbuc” de conferențiar universitar

Gavril Scridon, „Contribuții biografice” de Augustin Z. N. Pop, precum și celelalte, au atras un număr mare de oameni. Aula liceului s-a dovedit neîncăpătoare pentru cei dornici să asculte comunicările. Organizatorii au prevăzut acest lucru. În sălile de clasă ale liceului au fost instalate difuzoare. În clasa a IX-a, printre auditoriul comunicărilor care s-au ținut în prima zi, am remarcat muncitori și funcționari, elevi și săteni.

★

17 septembrie... În sala cinematografului din Năsăud rulează filmul „George Coșbuc, cîntăreț al pămîntului românesc”. La spectacol sînt prezenți și regizorul filmului, Pompiliu Gilmeanu și scenaristul Gavril Scridon.

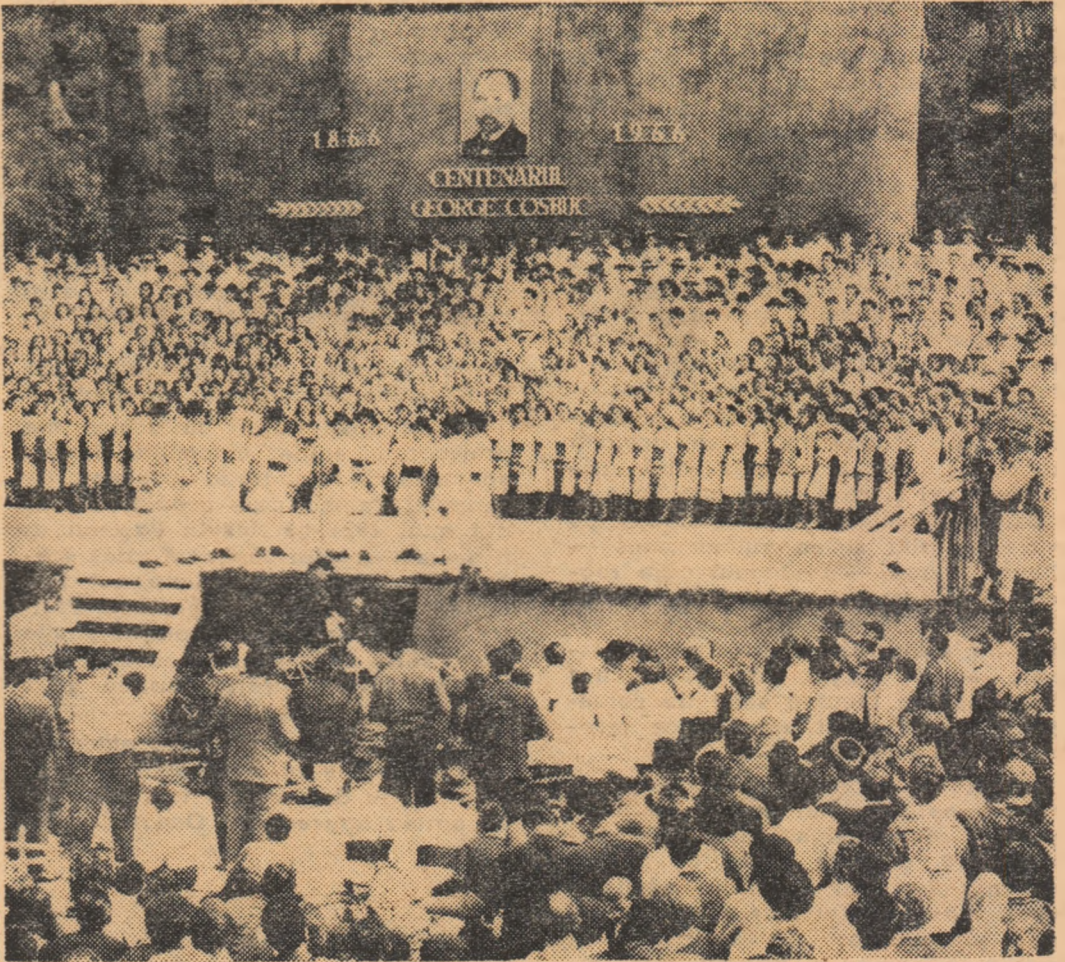
În timp ce la Năsăud se desfășoară încă manifestări, în satele raionului oamenii își impodobesc gardurile și porțile cu covoare și ștergere înflorate și-și pregătesc straiele de sărbătoare.

— Veniți duminică la Hordou ?

— Venim !

Sînt întrebări și răspunsuri care în aceste zile se aud deseori în satele de pe plaiurile năsăudene.

R. IARAI

Aspect din timpul festivității

„NUNTA ZAMFIREI”

Duminică 18 septembrie... De-abia au mijit zorii că oamenii au pornit la drum. Ore în șir se scurg pe valea Sălăuței, grupuri de oameni îmbrăcați în frumoasele lor straie de sărbătoare. Au pornit din toate zările, din toate colțurile țării și se duc la „Nunta Zamferei” la Hordou satul natal al poetului.

Primii care intră în sat în această dimineață pe sub frumoasa poartă îmbrăcată în frunze de stejar sînt țărani din Salva și din Telciu. Fetele sînt îmbrăcate în frumoase catrințe năsăudene, iar flăcăii poartă clopuri cu bertite cu pături cit roata carului. Vin pe jos, în căruțe sau călare și ai impresia că au descins aici chiar din poeziile lui Coșbuc. Sînt urmași oamenilor pe care i-a cunoscut, i-a iubit și i-a cîntat cu atîta ardor poetul.

Nu-și loc în sat pentru atîția oameni, și mulțimea se așază pe dealuri care înconjoară satul. Pe poalele tomnatiche, în soarele blînd și luminos al acestui septembrie, dealurile și poienile pe unde a copilărit și s-a jucat poetul, zecile de mii de oameni în splendidele lor costume creează o feerie de culori, un cadru fermecător ca de basm, pentru desfășurarea „Nunții”.

Soarele e la amiază. Peste munți și văi răsună chemarea tulburătoare a tulnicelor și pe dealul Călinului și pe Dumbravă se pun în mișcare sute de călăreți pe căluții lor cu scoarțe colorate sub șa și cu panglici în coame.

Cînd tulnicile au tăcut, o voce adîncă bărbătească recită versurile cunoscute ale poetului:

„Sînt inimă-n inima neamului meu
Și-i cînt și iubirea și ura”.

Din miile de glasuri răsună pe ulițele Hordoului și pe dealuri impresionant și neașteptat „Badea Gheorghe !”.

Călăreții coboară pe coastele dealurilor, pe poteci și printre copacii în linie șerpuitoare și în diagonală, apoi în trap mărunț se încolonează pe ulița satului de unde vor porni și ei la nuntă.

Așa începe spectacolul „Nunta Zamferei” la reușita căruia participă peste 1000 de artiști amatori din satele năsăudene. Zeci de mii de oameni adunați în Hordou urmăresc emoționați impresionanta desfășurare a nunții cu alaiul stegarilor și al druztelor, cu urările chemătorilor și jocurile tinerilor și ale bătrînilor. Și fiecare tablou, moment sau scenă a acestui grandios spectacol este subliniat de frumusețile versurilor din „Nunta Zamferei” una din marile realizări ale poetului.

Cît de impresionant este să auzi versurile :

„Trei pași la stînga binîșor
Și alți trei pași la dreapta lor ;
Se prînd de mîini și se desprînd,
S-adună-n cerc și iar se întînd,
Și bat pămîntul tropotînd
In tact ușor”

și să vezi urcînd pe scenă dansatorii din Hordou și Chiuza, din Telciu și Lunca Ivei, jucînd Bătri-

neasca și Invirtita de-a lungul și Barbuncul aidoma cum se juca pe vremea poetului.

Sau să-l ascuți pe moș Vasile Hordăuan, om de 70 de ani, rostînd la nuntă urarea lui Muguș împărat :

„Cît mac e prin livezi,
Atîția ani la miri urez !
Și-un prinț la anul ! Blînd și mic
Să crească mare și voinic
Iar noi să mai jucăm un pic
Și la botez !”

Mirele și mireasa, Ana Teron și Aurel Cira, ambii din Hordou se potrivesc cît se poate de bine ca statură și frumusețe cu Zamfira și Viorel din poezia lui Coșbuc. Am auzit de la Bud Marius, scenaristul și regizorul spectacolului, că pentru rolul Zamferei a avut de ales dintre multe fete din Telciu și Salva și din Chiuza, dar că fată ca Zamfira cu „mers isteț” („Frumoasă ca un gînd răzleț”) „Cu trupul înalt cu părul creț” — așa cum o descrie poetul aici la Hordou a găsit.

„Nunta Zamferei” a fost urmată de recitări, de cîntecele „Mama”, „La oglîndă” și altele interpretate de corul reunit format din 600 de cîntăreți.

Pînă tîrziu au răsănat versurile poetului, cîntecele inspirate din poeziile lui și dansurile năsăudene, sărbătorînd amintirea unuia dintre cei mai îndrăgiți rapsozi ai poporului nostru.

I. RADU

„Urechile-lungi”, vechi locuitori ai Insulei Paștelui

INSULA PAȘTELUI

Putine locuri de pe pământ au primit atâtea discuții între oamenii de știință — istorici, geografi, geologi, etnografi etc. — ca mica bucată de uscat, cunoscută sub denumirea de Insula Paștelui. Situată în regiunea mijlocie a Oceanului Pacific, cam la o treime din distanța dintre țărmurile Americii de Sud și Noii Zeelande, această insulă a fost descoperită de trei ori la rând de navigatorii europeni, înainte de a intra definitiv în inventarul geografiei. În secolul al XVI-lea, o întâlnise corăbierul spaniol Juan Fernandès. Ea dispărea, apoi, o bucată de vreme de pe harta Pacificului, pentru a fi redescoperită, în secolul următor, de către englezul Davis. Este din nou uitată, pentru ca în 1722 să fie descoperită a treia oară, de către olandezul Iacob Roggeven. După această dată, ea intră în atenția celor care o vizitează și care sînt uimiți de cele găsite aici. Mica insulă stîncoasă, pe care se află și un vulcan stîns — Rono Raracu — (vulcanul care roade), a cunoscut o celebritate deosebită, mai ales în ultimii ani, cînd expediția științifică condusă de cunoscutul om de știință norvegian Thor Heyerdahl a făcut o serie de cercetări etnografice și arheologice încununată de succes.

Printre ciudățeniile întîlnite de europeni pe pământul destul de inospitalier al insulei se înscriu, în primul rînd, uriașele statui de piatră, giganți care par a străjui pământul micii Rapa-nui (numele dat de băștinași propriei lor insule) îngropați parcă în pământ și privind spre largul mării cu ochii lor de piatră.

Fiecare gigant de piatră are 10—20 de tone greutate... Dar nu numai acești giganți constituie o atracție pentru străini. O scriere hieroglică, cu caractere săpate pe fața și pe dosul unor mici tăblițe de piatră, desene de „oameni-pasăre”, figurate pe stînci o minunată artă indigenă, tradusă prin podoabe și sculpturi, motive artistice de mare valoare plastică, constituie comori care timp de peste două secole au făcut din insulă un adevărat pământ al misterelor. Era, într-adevăr, greu de explicat cum anume s-a putut dezvolta aici o civilizație originală atît de puternică. Apoi, tăblițele nu și-au spus încă povestea. Scrierea băștinașilor de pe Insula Paștelui n-a putut fi încă descifrată. La aceasta a contribuit faptul că populația originală a fost aproape în întregime distrusă, fiind deportată în minele de cupru sau la zăcămintele de guano din Chile, încă din anii secolului trecut. Cei cîțiva supraviețuitori întorși mai tîrziu în insulă, din care își trage originea actuala ei populație, nu mai cunoșteau decît destul de vag tradițiile insulare, iar în privința scrierii nu au avut ce să transmită urmașilor. Așa se face că enigma a fost îngroșată de trecerea anilor și puținele informații despre oamenii cu bărbia prominentă, cu o gură care denotă mîndrie dacă nu chiar aroganță, cu urechile lungi, cu ochii mari, rotunzi, a-

dînc intrați în orbite și pe care îi reprezintă statuile, nu au făcut decît să sporească interesul specialiștilor de a afla noi amănunte despre originea insularilor. Desigur, legendele localnicilor au fost culese și analizate cele dintîi. Una dintre străvechile legende ajunsă pînă în zilele noastre vorbește despre „marile lucrări” ale lui „Meke” (caracatița), care, chipurile, ar fi construit drumurile pietruite descoperite între timp prin insulă. Aceste drumuri încep din centrul insulei și nu se termină la țărm. Ele continuă și pe sub apă, pînă departe, în ocean. Acest fapt, ca și modul de construcție a întregii rețele de drumuri, pledează pentru ideea că insula a fost, altădată, locul unei puternice civilizații originale.

Nu au lipsit păreri ca acelea ale profesorului englez Macmillan Brown, specialist în etnografia insulelor Oceanului Pacific, care considera încă din anul 1924 că Insula Paștelui ar fi un rest al unui continent uriaș scufundat în Pacific. Între timp, noi descoperiri au uimit pe specialiști. Printre acestea, se aflau sculpturile găsite într-o serie de peșteri din insulă, peșteri ale căror intrări erau cu grijă tănuite de localnici.

În disputa dintre istorici, etnografi și arheologi s-au amestecat și geologii. Ei au demonstrat, la rîndul lor, că partea apuseană a Oceanului Pa-

cific acoperă unul dintre cele mai frîmîtate sectoare ale scoarței globului pămîntesc, bîntuit periodic de puternice cutremure și fenomene de vulcanism. Există prin aceste părți un imens platou submarin, denumit de specialiști Albatros, despre care unii susțin că altădată a fost un uscat — constituind un pod între Australia și America de Sud. Numai că prăbușirea în adîncurile submarine a platoului, coborîrea lui bruscă sau mai puțin bruscă, a durat ani și majoritatea specialiștilor cred că a avut loc cu sute de mii, poate chiar cu milioane de ani în urmă, pe cînd omul nu era prezent pe scoarța globului. Alții, referindu-se chiar la jurnalele de bord ale celor trei descoperitori succesivi ai insulei, amintesc dimpotrivă că, între „insula” întîlnită de Fernandès și cea descoperită de Davis, apare o diferență, corespunzînd unei scăderi a suprafeței de pământ, prin înghițirea lui treptată de către ocean, înghițire care în prezent pare a se fi oprit... Parti-

Capul uneia din uriașele statui din Insula Paștelui

za al acestei ultime păreri este și academicianul sovietic V. A. Obruchev, care a situat scufundarea acestui pământ în perioada ultimei glaciațiuni, spre sfîrșitul ei, cînd brusca topire a ghețurilor a dus la o importantă creștere de nivel a apelor Oceanului Pacific. Obruchev crede că statuile uriașe au fost săpate în stînci de tuf vulcanic de băștinașii de atunci ai regiunii, care le-au îndreptat cu fața spre ocean, tocmai pentru a-l îndupleca să-și slăbească înaintarea. Oceanul însă a mers înainte, implacabil; puținii oameni, retrași pe ultimul rest de pământ cruțat de ape, pierzîndu-și cu timpul nivelul de civilizație, au reluat totul de la început, ignorîndu-și propria lor istorie...

Totuși, este greu de crezut că înainte cu 10 000—12 000 de ani, cînd a avut loc sfîrșitul ultimei glaciațiuni, a putut să existe aici un nivel de cultură atît de înalt, într-o epocă în care restul omenirii trăia în plină eră de piatră. Alți specialiști sînt de părere că ar fi existat o influență culturală, venită aici, cu mult mai tîrziu, din altă parte. Așa crede omul de știință norvegian Thor Heyerdahl, cunoscut în țara noastră prin cele două cărți ale sale, expediția Kon-Tiki și Aku-Aku (care descrie chiar Insula Paștelui). El a demonstrat cu multă vreme în urmă, că oameni sosiți din altă parte decît Polinezia au poposit pe insulă, aducînd aici elemente de cultură, tocmai de pe pământul Americii de Sud. Ei au adus cu ei cultul soarelui, reințîlnit în adorarea zeului creator, Makemake, cultul omului-pasăre, răspîndit în vechiul Peru încă înainte de fondarea puterii incașilor. Prin aceasta, cultura Insulei Paștelui dobîndește o explicație. Enigma este lămurită, dacă ea se leagă de cultura preincașă din Peru. Aici, populațiile locale creșteră, cu multe secole înaintea erei noastre, o cultură ai cărei reprezentanți, îmbarcați pe plute de balsă (balsă — un lemn foarte ușor), au trecut oceanul, pînă în Insula Paștelui. Expediția Kon-Tiki a dovedit cu prisosință că acest lucru a fost posibil, iar membrii ei, conduși de Heyerdahl, refăcînd, pe o plută de balsă, drumul din Peru în Polinezia, au redescoperit un străvechi itinerar care lega între ele două părți foarte departate ale lumii. În ceea ce privește prăbușirea de terenuri, care a redus insula — ea nu mai este contestată, dar „pusă” în pagina istoriei, la epoca respectivă — în trecutul geologic al Pămîntului, nu mai este legată axi de formarea vechii culturi originare a băștinașilor, cultură la apariția căreia au contribuit legăturile transpacifice dinspre America spre apus.

D. TODERICIU

CURIOZITĂȚI

Vechi lacuri bucureștene

Pe vremuri, în București existau numeroase lacuri. Unul din ele se afla, de pildă, acolo unde este astăzi cartierul Icoanei. Altul — pe locul unde e clădit Spitalul Colței. Documentele amintesc și despre „lacul de lingă locul lui Dura negustorul” lac, care nu-i altul decît Cîșmigiu din zilele noastre.

Ciudățeniile lacului Ursu

Lacul Ursu, de lingă Sovata, are la suprafață o temperatură de 19 — 20 grade. La un metru adîncime, temperatura apei crește la 30 — 40 de grade, iar la un metru și jumătate ea atinge aproape 60 de grade. E, fără îndoială, un fenomen ciudat care se explică, însă, prin aceea că pături subțiri de apă dulce de la suprafață lasă căldura soarelui să pătrundă în pătura de apă sărată din adîncime și să se înmagazineze acolo ca într-un adevărat acumulator.

Plante tropicale la Polul Nord

În peninsula Kola din Uniunea Sovietică, dincolo de cercul polar, se află o grădină botanică în care, în condiții speciale de climă, se cultivă peste 24 000 feluri de plan-

te de pe toate meridianele și paralelele pămîntului.

Grădină botanică subpămînteană

În Suedia există o grădină botanică, unică în felul ei în lume. Ea este așezată la 400 metri sub pământ. Căldura și lumina necesare creșterii și dezvoltării plantelor sînt furnizate de o instalație electrică specială.

Pește pescar

În apele mărilor calde ale Sudului există un pește deosebit de curios, cunoscut sub denumirea de „pește pescar”. El își face un fel de cuib în nisip în care stă liniștit la pîndă. Țepii și cocoșă de pe spinarea sa, precum și proprietatea pe care o are de a-și schimba înfățișarea după culoarea mediului în care se găsește îl fac foarte greu de recunoscut. Pe cap, acest pește are două prelungiri ce se termină cu un fel de ciucure cărnoase care-i atîrnă chiar în fața gurii. Acest ciucure e o adevărată nadă. Cînd vreun pește trece prin fața lui el este mormit de acest ciucure care se mișcă în toate părțile. În momentul în care peștiișorul înhață momeala, el este înghițit de lacomul și vicelanul „pescar”.

A XXI-a Sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

Așadar, pentru a douăzeci și una oară, reprezentanții națiunilor unite se întâlnesc. În cadrul Adunării Generale a O.N.U. Delegații din 119 țări vor avea de rezolvat peste 100 de probleme înscrise pe agenda adunării.

Când se încheia cea de a XX-a sesiune, secretarul general al O.N.U. declara că „au fost făcuți pași constructivi în direcția întăririi securității și instaurării păcii”. Într-adevăr, ne amintim că, din inițiativa Uniunii Sovietice, Adunarea Generală a adoptat declarația privind inadmisibilitatea intervenției în treburile interne ale statelor, apărarea independenței și suveranității lor. „Nici un stat nu are dreptul să intervină, sub nici un motiv, în treburile interne sau externe ale altui stat...”

Folosirea forței pentru a priva popoarele de identitatea lor națională constituie o violare a drepturilor lor inalienabile și a principiului neintervenției...” se spune, printre altele în documentul citat.

Viața a arătat în ce măsură statele care au adoptat această declarație au înțeles să-și respecte semnătura. Sfidând voința popoarelor, S.U.A. continuă să lărgească agresiunea în Vietnam, bombardează teritoriul unui stat suveran, R. D. Vietnam, distruge sate și orașe, piroloze cimpii. Dar poporul vietnamez nu a putut fi înfrânt. El se bucură de sprijinul popoarelor iubitoare de pace din lumea întreagă.

Poporul român, partidul și guvernul țării noastre sprijină întru totul, eroica luptă pe care poporul vietnamez o duce pentru eliberarea țării sale de coteropitori, pentru dreptul pe care îl are fiecare popor de a-și construi viața în conformitate cu năsuin-

țele și vederile sale. În ceea ce le privește, Partidul Comunist și guvernul Republicii Socialiste România vor lua toate măsurile ce se impun pentru intensificarea sprijinului acordat poporului vietnamez în lupta pentru înfrângerea agresorilor americani — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu în interviul acordat televiziunii bulgare.

Sesiunea a XX-a a adoptat, de asemenea, unele hotărâri într-un alt domeniu important pentru asigurarea păcii și securității internaționale — cel al dezarmării. În această privință, poate fi menționată, în primul rând, recomandarea privitoare la convocarea, nu mai târziu de anul 1967, a unei conferințe mondiale de dezarmare cu participarea tuturor statelor. În cadrul comitetului celor 18 de la Geneva, reprezentanții țării noastre duc o luptă susținută pentru a scoate discuțiile despre dezarmare din punctul mort, pentru a le conferi un caracter constructiv, eficace.

Citeva hotărâri importante adoptate la sesiunea trecută au avut la bază inițiative ale țării noastre. Rezoluția privind acțiunile pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între state europene aparținând unor sisteme social-politice diferite, ca și Declarația privind promovarea în rindurile tineretului a idealurilor de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare au fost unanim apreciate drept contribuții valoroase ale României la cauza păcii și colaborării între popoare. De o bună prețuire s-a bucurat și altă hotărâre a Adunării Generale trecute, adoptată în urma inițiativei țării noastre, și anume punerea în valoare și utilizarea resurselor umane.

În lumina activității consecvente de a le pune în practică, inițiativele românești dobândesc, pe măsura trecerii timpului, o valoare sporită, își demonstrează întregul caracter constructiv. Amintim, printre multiplele acțiuni pe plan internațional, eforturile partidului și guvernului nostru de a îmbunătăți în permanență relațiile de vecinătate cu țările din Balcani. Recentele vizite ale tovarășului Ion Gheorghe Maurer în Turcia și Grecia, declarațiile comune adoptate cu aceste prilejuri constituie încă un pas înainte în acest domeniu.

Delegația țării noastre la cea de a XXI-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. nu va pierde prilejul de a fi promotoare a ideilor înalte ale epocii noastre. Omenirea așteaptă de la acest for internațional măsuri concrete, eficace, care să ducă la destinderea încordării internaționale. În acest sens, Declarația cu privire la agresiunea S.U.A. în Vietnam și Declarația cu privire la întărirea păcii și securității în Europa adoptate la Consfătuirea din București a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia, constituie un program de acțiune clar, acceptabil pentru toate statele.

Manifestându-se ca factor activ pe arena mondială, România înțelege să-și aducă întreaga contribuție pentru ca popoarele din lumea întreagă să poată trăi în pace, să-și poată construi o viață așa cum își doresc ele, în conformitate cu principiile suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc.

E. MARTIN

OPINII despre țara noastră

„M-a impresionat în România legătura intimă a culturii cu poporul. Oamenii dv. de artă nu întorc spatele creației populare ci, dimpotrivă, găsesc în ea o importantă sursă de inspirație. Artistul român nu se retrage într-un turn de fildeș, ci pune un mare preț pe viața colectivității din care face parte.”

Ceea ce îmi pare deosebit de important este faptul că în România cercetarea științifică pune la dispoziția comunității naționale rezultatele ei. În acest fel cercetarea pură se asociază în mod ferocit cu cercetarea aplicată în industrie și agricultură.

Am putut aprecia cu atât mai mult importanța acordată în România formării profesionale a tineretului atunci când am aflat că, spre deosebire de alte țări aici admiterea în învățământul superior se face prin concurs iar regulamentul concursului prevede aproape în exclusivitate lucrări scrise. Un sistem de apreciere severă dar dreaptă răsplătește cu burse un mare număr de studenți care beneficiază din plin de cămine și cantine corespunzătoare.”

LODE CRAEYBECKX
primarul orașului Anvers

„Ceea ce am reținut în primul rând este întâlnirea cu un popor prietenos și încântător. La București am admirat frumusețea orașului foarte bine orânduit în cadrul minunat al naturii, al lacurilor; restaurarea vechilor clădiri concomitent cu înălțarea frumoaselor construcții noi atestă existența unor arhitecți de mare valoare.”

HERBERT FERGUSON
Președintele Consiliului
municipal al Londrei

„Încercind să sintetizez impresiile culese într-o săptămână atât de bogată pot afirma: Bucureștiul are teatre minunate și pline de vioiciune, aici există actori care sint adevărați dramaturgi; există actori și regizori la cel mai înalt nivel artistic. Teatrele au un repertoriu de importanță mondială, construit cu răspundere. Se practică un joc de scenă plin de tact, sensibilitate și inteligență. Nu se lucrează în spirit dogmatic, ci se caută căi noi pentru a se face din teatru un loc în care să se realizeze pe deplin trăirea fundamentală a creației și unde arta să fie considerată un act de demnitate omenească, îndeplinind o funcțiune însemnată în viața socială.”

România este o țară cu o îndelungată tradiție teatrală. O serie de actori români s-au făcut cunoscuți și în străinătate. La Viena se vorbește și astăzi cu entuziasm de neuitata Agatha Birsescu.”

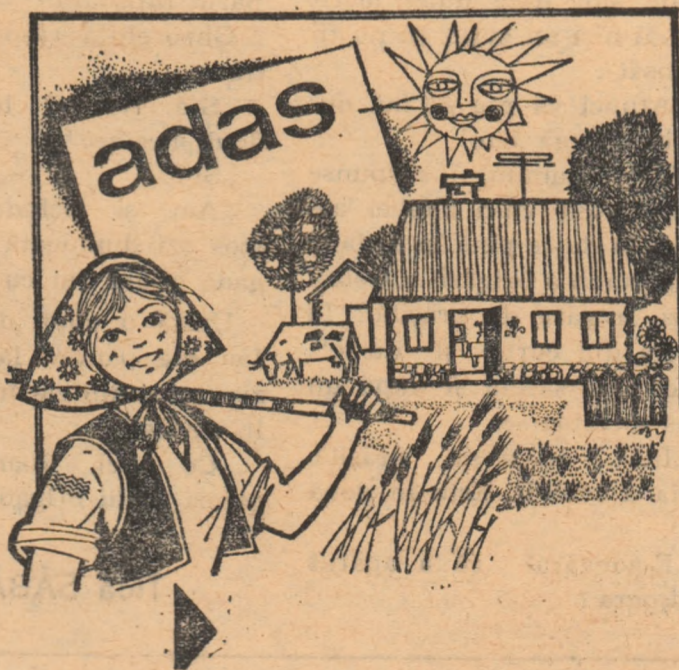
MARGRET DIETRICH
profesor universitar, șeful
catedrei de teatru universal a
Academiei de artă din Viena

ASIGURAREA FACULTATIVĂ PAUȘALĂ

reprezintă o măsură de prevedere pentru fiecare membru al cooperativelor agricole de producție. Asigurarea se încheie, la alegerea asiguratului, pe termen de un an sau pe termen de șase luni și cuprinde: asigurarea animalelor, asigurarea bunurilor din gospodărie și asigurarea pentru cazurile de accidente.

Contractele de asigurare pot fi încheiate prin agenții de asigurare, responsabilii cu munca ADAS și inspectorii de asigurare.

Prima de asigurare este de 80 lei pe un an și 40 lei pe șase luni.

Peste 120 autoturisme de diferite mărci au fost atribuite de la începutul anului la Loz în plic.

Printre ultimii câștigători cităm pe: MAGDA ROBERT — Oradea — Fiat 850; STREBA ELENA — Comuna Trestieni — Raion Răcari — Fiat 600; PANA ION — Comuna Zărnești C. de Argeș — Fiat 850; PETRE I. NICOLAE — Buzău — Wartburg 312/1.

Peste 80 de câștiguri a 20 000 și 10 000 lei au obținut câștigători din Ploiești, București, Iași, Constanța, Tg. Jiu, Tirnăveni, Craiova, Tirgoviste, Brașov, Timișoara, Galați, Baia Mare.

Oriunde vă aflați,
jucați la Loz în plic.

TREI ÎNCERCĂRI

Mihai Ulmeanu a vrut să se însoare cu Ileana, fata lui badea Mitroi din comuna dobrogeană Lumina. Badea Mitroi, om cu obiceiuri rămase din basmele copilăriei, i-a spus lui Mihai că nu-i dă fata decât dacă se dovedește isteț la minte și curajos.

— Tu, Mihai, nu ești de prin partea locului așa că n-o să-ți fie prea ușor să treci peste cele trei încercări la care o să te pun. Dacă reușești, Ileana să fie a ta.

— Sint gata, a răspuns Mihai fără să știe ce-l așteaptă.

— Bine, băiete. Iată prima încercare: știind că directoarea căminului cultural din comuna noastră și-a terminat concediul la 1 septembrie, să-mi spui unde se află?

— Foarte simplu, se înveseli Mihai. La cămin.

— Nu te pripri cu răspunsul. Ai timp pină mîine

A doua zi, Mihai veni la badea Mitroi cu zîmbetul pe buze.

— Am aflat! Directoarea nu s-a prezentat la post și e dusă prin regiunea Cluj.

— De unde știi?

— Bibliotecara mi-a arătat o ilustrată primită de la directoarea.

— De astă dată te-ai descurcat, îi spuse badea Mitroi. Hai să te pun la a doua încercare. Te duci diseară la cinematograful din comună, vezi filmul și mîine vîi să mi-l povestești.

— Asta-i simplu!

— Iar te pripești.

În ziua următoare, Mihai avea ochii încercănați și înroșiți de nesomn.

— Să-ți povestesc tă-tă-socrule.

— Nu te grăbi cu „tată-socrule”. Ei, te ascult.

— Aseară a rulat filmul „Neamul Șoimăreștilor”.

Și Mihai începu să depene povestea lui Tudor Șoimaru.

După un timp bătrînul îl opri.

— Măi Mihăiță, ia spune cum de-ai înțeles filmul? Cu aparatele pe care le avem la cinematograful nostru filmul e cam în ceață, iar sonorul zice el ceva, dar nu se pricepe nimic.

— Asta așa-i. În sală n-am înțeles nimic dar după aceea am imprumutat de la bibliotecă romanul lui Sadoveanu și l-am citit toată noaptea. Așa mi-am dat seama despre ce era vorba în film.

— Văd că ești isteț la minte, îi spuse badea Mitroi. Mai ai de trecut un singur hop. De astă dată îți trebuie curaj. Te duci la „Bufetul” de la șosea și bei un pahar cu vin.

— Beau și un butoi pentru Ileana.

— Iar te pripești.

— Dar de care vin să beau tată-socrule?

— Asta nu-i problemă. Au un singur fel. De ăla vărsat.

S-a dus Mihai la „Bufetul” din șosea și a cerut o sticlă cu vin. Oamenii din preajmă se uitau la el cu compătimire. Unul s-a apropiat și i-a zis:

— Se vede că nu ești de pe aici. Noi nu mai bem de mult ăsta. Au fost cîteva butoaie cu vin care s-a acrit și conducerea cooperativei de consum, care nu prea se interesează de aprovizionarea Bufetului nostru, nu dă alt vin pină nu se termină poșirca. Noroc cu oameni ca dumneata.

Mihai sorbi o înghițitură, lăsă paharul pe masă și o zbughi pe ușă. Ajuns la badea Mitroi îi spuse cinstit cum stau lucrurile. Totuși nunta s-a făcut. Cu alai mare și cu nași. Probabil că aceste nereguli din comuna Lumina își vor găsi și ele... nașul.

A. CROITORU

INCLINAȚIE

— Pe asta, nevastă, îl facem artist. Promite să aibă talent la... muzicuță!

Desen de AL. CLENCIU

FABULE pitice

SEMNE CLARE

Cînd i se face
Cite-un semn,
Ciocănitorea
...Bate-n lemn!

Sint semne clare
(Ce să-i faci?)
Că pomul are
...Mulți gîndaci!

NECESITATE

Un Muscoid, într-o grădină,
O întrebă pe Albina:
— Pentru ce, cum știi prea bine,
N-am și eu un ac, ca tine?
Zice-Albina: — Prost mai ești...
Fi'ndcă n-ai ce să păzești!

Stelian FILIP

ION TALPEMOI

Ion Talpemoi e membru al cooperativei agricole de producție „Avînt gospodăresc”. Și pentru că e foarte harnic, oamenii l-au socotit fruntaș. Cînd începe el să dea cu sapa, nimeni nu se poate ține de el. Numai că, de la o vreme, Ion Talpemoi stă mereu pe gînduri. Și gîndurile care îl tot frămîntă nu-i dau răgaz să-și vadă de treburi ca înainte. Tinjește parcă după ceva, pe care la început n-a îndrăznit să și-l mărturisească nici lui însuși. Apoi gîndurile au început să se statornicească.

„Păi, toată viața am să fiu cu sapa de coadă? N-aș putea să fiu ceva mai mult? De pildă, n-aș putea să fiu...” și șovăie puțin, „... să fiu brigadier?... că, ce, e lucru mare să fii brigadier?... Și Niță al

Stoienei a ajuns să fie... S-ar fi gîndit vredată cineva că el putea s-ajungă atît de sus? Totul, — băga de seamă Ion — stă cum ai să pondezi, că restul vine de la sine.”

Și Talpemoi vrea dinadins să fie brigadier.

Într-o zi, sub năvala gîndurilor care se îmbulzeau în mîntea lui, s-a dus la președintele cooperativei. Cînd a intrat în curtea sediului, unde erau birourile, a început să i se moaie inima. S-a îmbărbătat apoi, și a ciocănit la ușă.

Președintele i-a spus să intre și el și-a scos pălăria, a intrat și a zis bună ziua. „Hei, uite și pe Ion Talpemoi”, grăi cu voie bună președintele. „Ce te aduce pe la noi, Ioane? S-a întîmplat ceva?”

„Nu, prinse inimă Ion, nu s-a întîmplat nimic. Aș vrea să te întreb ceva: Am auzit că la a treia este nevoie de un brigadier. Se poate să mă numiți pe mine?”

„Da, cum să nu, că posturile sînt date după merit și n-ai nici un cusur să nu fii avansat.”

„Atunci vă rog să mă numiți” adăugă Ion.

„Te numim, răspunde președintele cu-n zîmbet ascuns. Ia du-te pină la tarlăua de porumb a brigăzii a treia.. Vezi, e gata de prașilă? Ia șareta din curte și du-te.”

Ion luă șareta și după un ceas se întoarse.

„Încă nu e de prașilă. Abia a răsărit. Este în două foi.”

„E-adevărat că a apărut rătășoara?”

„Nu știu, că nu m-am coborît din șaretă. Am vrut să mă întorc repede.”

„Dute și vezi.”

Ion, mai sprinten ca întiia dată, aduse iarăși răspuns: „Adevărat. A apărut.”

„Ia du-te pină la magazie și întrebă dacă avem insecticide.”

Ion, mai bucuros, se duse și se întoarse îndată.

„Avem.”

„Ce fel de insecticide?”

Ion se duse iarăși.

„Avem Duplitox și Detoxan.”

„Ce cantitate avem din fiecare?”

Și-acum, Ion se năpusti tot o sudoare:

„O tonă de Duplitox și două de Detoxan.”

Pe cînd vorbeau, intră și nea Gheorghită, brigadierul de la a doua.

„Măi, nea Gheorghită, îi zise președintele, spune-mi și mie pe tarlăua voastră, a apărut rătășoara?”

Gheorghită răspunde liniștit.

„S-a ivit și la noi pe două hectare.”

„Și?”

„Am și lichidat-o! Am scos azi dimineață toată brigada și-am dat cu Detoxan.”

Urmă o clipă de tăcere. Ion era pămînt la față. Și-i zise președintele în glumă și în serios:

„Ce zici, Ioane, te mai prinzi să fii brigadier?”

Tică SĂBĂRELU

NECHIBZUITUL

Cică, un om, odată
Un pom avea-n grădină.
Coroana lui rotată
De roade era plină.

Săteanul sta de strajă
Din zori și pină-n noapte
Și îmbătat de vrajă
Le tot cerca de-s coapte.

Și cită socoteală
Își tot făcea cu sîrg!
„Atit opresc acasă,
Atita duc la tirg...”

Cînd adia-n grădină
Miros aromitor
El s-a grăbit să vină
C-un ditamai topor.

Crestă copacul roată
Și, fără vreun cuvînt

L-a prăvălit de-odată,
Trîntindu-l la pămînt.

Și-așa, nechibzuitul,
Hapsinul și nerodul
A fost tăiat copacul
Ca să-i mănince rodul.

Nu-și dase seama omu
Cuprins de grabă mare
Că nu-și retează pomu
Ci roada viitoare.

De-atunci cînd pașii iară
Pe-acolo îl petrec
De fața lui se miră
Și-apoi... inghite-n sec.

Lascăr STANCU